

ע"פ 4021/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 4021/19

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ג' קרא

המערערת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: פלוני

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בת"פ 19549-12-18 מיום 7.5.2019 שניתן על ידי כב' השופט אבי לוי

תאריך הישיבה: ב' בטבת התש"פ (30.12.2019)

בשם המערערת: עו"ד רוני זלושינסקי
בשם המשיב: עו"ד מוחמד מסארוה

פסק-דין

השופט ג' קרא:

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט א' לוי) מיום 7.5.2019 בת"פ 19549-12-18, בגדרו נדון המשיב לעונש של שבע שנות מאסר (מתוכן, חצי שנת מאסר בגין הפעלת עונש מאסר

מותנה מת"פ 16-06-48594), מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת בסך של 50,000 ש"ח. הערעור מופנה כלפי קולת העונש.

רקע

1. המשיב הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה (עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977). הסדר הטיעון לא כלל הסכמה עונשית כלשהי.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, דקר המשיב את המתלוננת, שהיא אחותו, מספר פעמים בזרועותיה, בחזה, במותנה ובבטנה, עד אשר דיממה ונפלה, בכוונה להטיל בה נכות או מום או לגרום לה חבלה חמורה. וזאת, על רקע אי שביעות רצונו מהקשר שניהלה עם ארוסה.

המשיב ביצע את הדקירה בבית המשפחה, באמצעות סכין מטבח בעלת להב של כ-17 ס"מ וגרם למתלוננת חתך של כ-2 ס"מ במותנה, קרע עם המטומה בכליה, פגיעה בריאה שגרמה לחזה אוויר ודימום, המטומה בגבה, שני פצעי דקירה שאורכם עד 1.5 ס"מ בחזה, פצע דקירה סמוך לעצם השכמה, שלושה חתכים בזרועותיה וחתך באמה.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

3. בית המשפט המחוזי עמד על הרקע לביצוע המעשה ועל חומרתו כשבעטיוהיתה המתלוננת נתונה בסכנת חיים ואשר הותיר בה צלקות פיסיות ונפשיות; על כך שהמשיב שב ונוקט אלימות חמורה כלפי בני משפחתו; על הפגיעה הקשה בערכים המוגנים בעבירה ועל מדיניות הענישה הנוהגת, והעמיד את מתחם העונש ההולם על חמש עד תשע שנות מאסר, מאסר מותנה ופיצוי.

4. בקביעת העונש בתוך המתחם, שקל בית המשפט מחד גיסא את פגיעת עונש המאסר במשיב בשל קשייו לשהות בחברת אסירים אחרים ואת הודאתו. ומאידך גיסא, את הימנעותו של המשיב מלהביע חרטה; את עברו הפלילי המכביד, הכולל עבירות אלימות רבות בגין ריצה עונשי מאסר משמעותיים; ואת העובדה כי ביצע את המעשה כאשר עונש מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו.

לאור האמור לעיל, נגזר עונשו של המשיב, כפי שפורט לעיל. ומכאן ערעור המדינה.

תמצית טענות הצדדים

5. המדינה סבורה כי העונש שהוטל על המשיב, הגם שאנו קל, מקל עימו יתר על המידה; אינו משקף את מידת הפגיעה בערכים המוגנים; אינו הולם את חומרת המעשה ואת מידת הפגיעה במתלוננת; אינו נותן משקל ראוי לביצוע חוזר נשנה של תקיפות בני משפחתו; אינו נותן מענה לצורך בהרחקת המשיב מבני משפחתו ומן הציבור בכללותו, לאור כישלון מאסרים קודמים בהרתעתו. המדינה אף סבורה כי מתחם העונש שנקבע נמוך במידה משמעותית מן המתחם

עמוד 2

ההולם את חומרת המעשה וכי מכל מקום היה על בית המשפט להעמיד את העונש ברף העליון של המתחם שקבע. לפיכך, מבקשת המדינה כי נתערב בגזר הדין ונחמיר באופן משמעותי בעונשו של המשיב.

6. בא כוחו של המשיב ביקש לדחות את הערעור, משאינו עומד באמות המידה המצדיקות התערבות בית משפט זה במידת העונש. לשיטתו, בית המשפט המחוזי התייחס, כנדרש, למכלול שיקולי הענישה וקבע מתחם עונש הולם בהתאם למדיניות הענישה של בית משפט זה, והעונש שגזר בגדרו של המתחם, חמור ומרתיע. עוד הדגיש בא כוח המשיב כי המעשה לא נעשה מתוך תכנון מוקדם וכן הפנה לנסיבות חייו של המשיב, ובכלל זה להיבטים הטיפוליים הנוגעים למשפחתו ולו עצמו.

דיון והכרעה

7. כידוע, התערבות ערכאת הערעור בגזר הדין שמורה למקרים חריגים בלבד שבהם חורג העונש במידה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת או הראויה במקרים דומים או שנפל פגם מהותי בגזר הדין (ע"פ 864/19 מדינת ישראל נ' חינאוי, פסקה 14 (10.7.2019)). העניין שלפנינו מצדיק התערבות על פי אמות מידה אלו.

8. העונש שהוטל על המשיב, שש וחצי שנות מאסר בגין העבירה שביצע, אינו מבטא באופן ראוי את מכלול נסיבות החומרה שנסקלו וצוינו בגזר דינו של בית המשפט המחוזי. בכלל זה יש למנות את חומרת העבירה, שעונשה המירבי עומד על עשרים שנות מאסר; את העובדה שהמשיב דקר את המתלוננת בחלקי גוף שונים, באמצעות סכין בעלת להב ארוך והעמיד אותה בסכנת חיים; את העובדה שהמתלוננת היתה מאושפזת בבית חולים למשך תקופה של חמישה ימים; את העובדה כי ביצע את המעשה בבית המשפחה מקום בו אמורה המתלוננת להיות מוגנת ובטוחה מפני כל פגע; ואת העילה לדקירה והיא הסתייגותו מאירוסיה. בנסיבות אלו, שמהן עולה כי המשיב פעל באופן מידי וחסר מעצורים, כאשר לאחר שנכח כי אחותו משוחחת בטלפון עם ארוסה ניגש למטבח הבית, הצטייד בסכין, חזר לחדר ודקר אותה, אין כל משמעות להיעדר תכנון מוקדם של המעשה. עוד יש להדגיש כי אין זה מקרה האלימות הראשון מצד המשיב כלפי בני משפחתו הקרובים, שכן בעבר ביצע כלפיהם מעשי אלימות בגינם הועמד לדין ואף ריצה עונשי מאסר, שהאחרון בהם מאסר לתקופה של שנתיים. והנה, המערער שב וביצע מעשה אלימות כלפי בת משפחתו, שאף עולה בחומרתו על מעשיו הקודמים, וזאת בשעה שעונש מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו. משכך, יש מקום ליתן משקל לעובדה שעונשי מאסר קודמים, כמו גם עונש מאסר מותנה, לא הרתיעו את המשיב ולא הביאו לשינוי דרכו, ויש צורך ממשי בהרחקתו מבני משפחתו והרתעתו לעתיד.

אל מול שיקולי חומרה אלו לא מתקיימים בענייננו שיקולים ממשיים לקולה, לבד מהודאת המשיב, שלא נלוותה אליה הבעת חרטה, ולקשייו בריצוי עונש המאסר. על רקע מכלול שיקולים אלו, לא היה מקום לגזור על המשיב עונש הנוטה לרף התחתון במתחם העונש שקבע בית המשפט, כפי שנעשה, אלא נכון היה להעמיד את העונש ברף העליון של המתחם שנקבע.

יוער בהקשר זה, כי אין בפסקי הדין של בית משפט זה, שאליהם הפנה בא כוח המשיב, כדי להצדיק דחיית הערעור והותרת העונש על כנו. המדובר במקרים שונים שבהם עמד בית משפט זה על החומרה היתרה שבעבירות אלימות, לרבות עבירות אלימות בנשק קר ועל מגמת ההחמרה בענישה, בדחותו ערעורים על חומרת העונש לאחר שבקביעת העונש באותם מקרים נלקחו בחשבון, על ידי הערכאה הדיונית, שיקולי קולה כדוגמת נטילת אחריות והבעת

חרטה (ע"פ 799/19 צ'קול נ' מדינת ישראל (18.7.2019)) וגיל צעיר (ע"פ 954/17 אבו עראר נ' מדינת ישראל (10.6.2019)). שיקולים אלו אינם מתקיימים בעניינו של המשיב כאן.

9. לפיכך, ובהתאם לכלל הנקוט בידינו לפיו אין ערכאת הערעור ממצה את הדין בערעור על קולת העונש (ע"פ 5466/19 מדינת ישראל נ' הוארי, פסקה 21 (25.11.2019)), מצאנו כי יש להעמיד את עונשו של המשיב, בגין המעשה שביצע, על שמונה שנות מאסר. יתר רכיבי הענישה יעמדו בעינם. כך שעונשו הכולל, יחד עם עונש המאסר המותנה שהופעל במצטבר, יעמוד על שמונה וחצי שנות מאסר.

ניתנה היום, ט"זבטבתהש"פ (13.1.2020).

שופט

שופט

הנשיאה
